

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 26 maart 2019 met nummer RvVb-A-1819-0774
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0700-A

Verzoekende partijen	1. de heer Frédéric DEPAUW 2. mevrouw Kristien VANDERHOEVEN vertegenwoordigd door advocaten Stijn VERBIST en Céline BIMBENET met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Graaf van Hoornestraat 51
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	de nv IMMOBILIERE DEBRICO vertegenwoordigd door advocaten Jan GHYSELS en Yves SACREAS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1170 Brussel, Terhulpsessesteenweg 187

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 29 mei 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 30 maart 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek van 21 oktober 2016 waarbij aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend onder voorwaarden voor het verbouwen van twee handelspanden en het inrichten van een achtergelegen site met wegenis en parkeerplaatsen op de percelen gelegen te 2830 Willebroek, Dendermondsesteenweg 167, 171, 155 en 169, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummers 15C3 en 17H, onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 22 september 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 19 februari 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 25 september 2018.

Advocaat Isaura DE CLEEN *loco* advocaten Stijn VERBIST en Céline BIMBENET voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Yves SACREAS voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

De kamervoorzitter sluit de debatten en neemt de zaak in beraad.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 14 juli 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het verbouwen van 2 handelspanden en het inrichten van een achtergelegen site met wegenis en parkeerplaatsen*” op de percelen gelegen te 2830 Willebroek, Dendermondsesteenweg 167, 171, 155 en 169, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummers 15C3 en 17H.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Mechelen’, vastgesteld met koninklijk besluit van 5 augustus 1976, in woongebied.

De percelen liggen binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg nummer 9/4 ‘Dendermondsesteenweg-Zuid’ goedgekeurd bij ministerieel besluit op 9 maart 2005, in een zone 7V: Inbreidingsproject ‘Garageplaatsen Mato en Ford’ en in een zone voor wegen (artikel 15).

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De brandweer van Brandweerzone Rivierenland adviseert op 29 juli 2016 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 21 oktober 2016 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij. Het college beslist:

“ ...

Toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, andere regelgeving en regels rond ontbossen

De aanvraag is volgens het gewestplan Mechelen (KB 05/08/1976) gelegen in 'woongebied'. In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art 5.1 0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen [...]

Bepaling van het plan dat van toepassing is op de aanvraag

De aanvraag is gelegen binnen de grenzen van het BPA 9/4 - Dendermondsesteenweg-Zuid goedgekeurd bij ministerieel besluit van 9 maart 2005. De bepalingen van dit BPA zijn van toepassing op deze aanvraag. Volgens dit bijzonder plan van aanleg is de aanvraag gelegen binnen artikel 7 V: Inbreidingsproject 'Garageplaatsen Mato en Ford' en artikel 15:

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven.

Verordeningen

[...]

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Deze beoordeling - als uitvoering van art 1 1.4 van de codex gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen - houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art 4.3.1. van de VCRO:

- functionele inpasbaarheid

De aanvraag is gelegen in woongebied en binnen het BPA 9/4 - Dendermondsesteenweg-Zuid goedgekeurd bij ministerieel besluit van 9 maart 2005. Voorliggende aanvraag voorziet de verbouwing van twee handelspanden en de inrichting van de achterliggende site. De aanvraag is conform de bepalingen van het BPA en is functioneel inpasbaar.

- mobiliteitsimpact

Binnen voorliggende aanvraag worden voldoende autostaanplaatsen voorzien om te concluderen dat de parkeerbehoefte wordt opgevangen op eigen terrein.

De twee autostaanplaatsen die worden voorzien aan het kruispunt Dendermondsesteenweg -Merelstraat worden in het ontwerp ontsloten via het kruispunt. Dit heeft een negatieve impact op de verkeersveiligheid. Derhalve zal de voorwaarde worden opgenomen om de ontsluiting van deze autostaanplaatsen te voorzien op eigen terrein.

Tevens dient men voor de verkeersveiligheid de gesloten afsluitingen ter hoogte van de Merelstraat te beperken in hoogte. Een gesloten afsluiting mag maximaal 1 m hoog zijn.

- schaal

De schaal van de aanvraag is in overeenstemming met het BPA

- ruimtegebruik en bouwdichtheid

De aanvraag voorziet slechts de wijzigingen van de handelspanden en het inrichten van de achterliggende site. De handelspanden zijn bestaand en de voorgestelde wijzigingen zijn ruimtelijk aanvaardbaar. Het voorzien van de autostaanplaatsen zijn noodzakelijk voor de uitbating van de handelszaken en zijn zodoende ook ruimtelijk aanvaardbaar.

De zone voorzien voor woongelegenheden zal een invulling krijgen in een latere stedenbouwkundige vergunning. Alsook de bijhorende toegang, uitsluitend voorzien voor bewoners, zal in een latere stedenbouwkundige vergunning mee dienen te worden aangevraagd. Bijgevolg kan er nog geen toetsing gebeuren van de nog te ontwerpen woningen aan de geldende voorschriften.

Uit de verklarende nota van de architect kan worden afgeleid dat de maximaal opgelegde percentages – volgens het BPA - worden gerespecteerd.

- visueel-vormelijke elementen

De autostaanplaatsen worden deels voorzien in grasdallen, hetgeen de omgeving ten goede komt. Alsook de op de plannen aangeduide zone voor woongelegenheden en gemeenschappelijk plein dient ingezaaid te worden met een grasmengsel om een esthetisch verantwoord beeld te creëren van het binnengebied. Men kan besluiten dat de aanvraag principieel aanvaardbaar is en de goede ruimtelijke ordening door de aanvraag niet in het gedrang wordt gebracht

- cultuurhistorische aspecten

De aanvraag omvat geen cultuurhistorische elementen.

- het bodemreliëf

Het reliëf van de bodem wordt niet aanzienlijk gewijzigd.

- hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen

Bij het uitrijden van de site - ter hoogte van de Merelstraat - dient op het eigen terrein het verkeersbord B1 in combinatie met dwarsstreep gevormd door witte driehoeken geplaatst te worden

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving mits het naleven van de opgelegde voorwaarden.

Toetsing aan de decretale beoordelingselementen

In toepassing van art 4 3.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 1 september 2009 worden volgende beoordelingsgronden geformuleerd. Een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een gebouw met als hoofdfunctie 'wonen', 'verblijfsrecreatie', 'dagrecreatie', 'handel', 'horeca', 'kantoorfunctie', 'diensten', 'industrie', 'ambacht', 'gemeenschapsvoorzieningen' of 'openbare nutsvoorzieningen', kan slechts worden verleend op een stuk grond, dat bij aanvraag gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, die op het ogenblik van de aanvraag reeds bestaat. Een voldoende uitgeruste weg is ten minste met duurzame materialen verhard en voorzien van een elektriciteitsnet. Een voldoende uitgeruste weg voldoet voorts aan de uitrustingsvoorwaarden die worden gesteld in stedenbouwkundige voorschriften of vereist worden door de plaatselijke toestand, daaronder begrepen de voorzieningen die in de gemeente voorhanden zijn en het ruimtelijk beleid van de gemeente. De aanvraag voldoet aan deze bepalingen

Toetsing aan de zoneringsgebieden

Aangezien de betreffende bouwaanvraag zich situeert in een gebied met bestaande riolering die reeds aangesloten is op een zuiveringsinstallatie (centraal gebied of geoptimaliseerd buitengebied) dient het betreffende gebouw met een voorzuivering via een individuele voorbehandelingsinstallatie (septische put) met Benor-certificaat via een gescheiden stelsel te worden aangesloten op de bestaande riolering

Watertoets

[...]

Normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een sociaal of bescheiden woonaanbod

Niet van toepassing voor deze aanvraag

...

Tegen deze beslissing tekent de eerste verzoekende partij op 16 februari 2017 en de tweede verzoekende partij op 6 maart 2017 beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert kennelijk een eerste maal om het beroep onontvankelijk te verklaren en biedt de verzoekende partijen de mogelijkheid om te reageren op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De eerste verzoekende partij voert met een brief van 6 maart 2017 aan waarom het ingestelde beroep haar inziens wel tijdig werd ingesteld:

- (i) Het attest dateert van een latere datum dan de datum waarop de verklaring op eer van de aanvrager door de gemeente Willebroek is ontvangen*
- (ii) De vergunning werd niet aangeplakt aan de openbare weg aan de kant van de Merelstraat*
- (iii) Minstens is het attest geen bewijs dat de vergunningsbeslissing gedurende de ganse wettelijk vereiste periode van 30 dagen werd aangeplakt*
- (iv) Een attest van aanplakking louter op basis van een verklaring op eer van de aanvrager is niet voldoende*

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 8 maart 2017 om het beroep onontvankelijk te verklaren. Hij adviseert:

“
...

3. SAMENVATTING

De aanvraag is onontvankelijk.

De gemeente attesteert dat de aanplakking op de daarvoor voorziene goed zichtbare plaatsen werd aangeplakt op 18/11/2016.

Het beroepschrift werd ontvangen op 17/02/2017 (dhr. Depauw) en 6/03/2017 (mevr. Vanderoeven waardoor het niet tijdig is.

...

6. ONTVANKELIJKHEID: NIET OK

Het beroep is laattijdig ingesteld:

- *De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 18 november 2016.*
- *De poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 16 februari 2017 & 6 maart 2017 en geldt als bewijs van verzending. Het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen.*

...”

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn aanvullend verslag van 20 maart 2017 opnieuw om dit beroep onontvankelijk te verklaren. Hij adviseert:

“
...

Op 25 februari 2017 en op 7 maart 2017 werden de beroepende partijen in kennis gesteld van het oorspronkelijk verslag van de PSA. Er werd ook 10 dagen de tijd geboden om schriftelijk gehoord te worden.

Op maandag 6 maart 2017 werd er per e-mail een schriftelijke argumentatie aangeboden na het verslag PSA en ook op 16 maart werd een schriftelijke argumentatie aangeboden.

Tijdens deze schriftelijke uiteenzetting worden de feiten volgens de aanvrager aangaande de aanplakking weergegeven. Zo worden volgende feiten aangehaald:

- *Het attest dateert van een latere datum dan de datum waarop de verklaring op eer van de aanvrager door de gemeente Willebroek is ontvangen.
Dat het vermelde attest van de gemeente Willebroek werd afgeleverd enkel en alleen op basis van een verklaring op eer door de aanvrager wordt nergens aangetoond. Meer nog, het feit dat het attest van aanplakking dateert van 21 november 2016 en dat de verklaring op eer van de aanvrager slechts ontvangen is op 23 november getuigt hier zelfs van.*

Er kan door de beroepende partij dan ook geen enkel bewijs worden aangevoerd waaruit onomstotelijk bewezen is dat de gemeente zich enkel en alleen baseert op een verklaring op eer van de aanvrager.

- *De vergunning werd niet aangeplakt aan de openbare weg aan de kant van de Merelstraat*

De beroepende partij voert hier geen enkele bewijslast aan toe bv een vaststelling van een deurwaarder dat er op deze locatie geen bekendmaking werd aangehangen. Het attest vermeld wel dat 'de bekendmaking van de beslissing (...) op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen werd aangeplakt...' Door de bevoegde ambtenaar van de gemeente wordt er verklaard dat de vergunning wel degelijk werd aangeplakt op de noodzakelijke plaatsen, meer dan 1 plek dus.

- *Het attest is geen bewijs dat de vergunningsbeslissing gedurende 30 dagen werd aangeplakt.
In alle redelijkheid moet geoordeeld worden dat een attest afgeleverd door de bevoegde overheid volgens de regels van goed bestuur wordt afgeleverd. En dus dat de gemeentesecretaris (of haar gemachtigde) nagaat of de beslissing effectief dertig dagen heeft uitgehangen. Andermaal laat de beroepende partij bewijzen bij te brengen dat de aanplakking niet, of niet gedurende 30 dagen heeft uitgehangen. Het is niet aan de deputatie om eventuele schriftvervalsing door een gemeente na te gaan, hiervoor zijn andere rechtbanken bevoegd.*
- *Een attest van aanplakking louter op basis van een verklaring op eer van de aanvrager is niet voldoende.*

Beroepende partij laat wederom na aan te tonen dat de gemeente zich enkel op deze verklaring heeft gebaseerd. De data van het attest tonen reeds aan dat dit zeker niet de enige basis is geweest waarop de gemeente zich heeft gebaseerd. De aangehaalde rechtspraak heeft bovendien betrekking op arresten waarbij een verklaring op eer het attest van aanplakking vormt, dit is in casu niet het geval.

Vervolgens worden er door de beroepende partij verschillende argumenten aangehaald waarom de vergunning niet zou verleend mogen worden. Deze argumenten zijn in casu echter niet meer van belang gelet op de laattijdigheid van het ingediende beroep en bijgevolg de onontvankelijkheid.

Conclusie: *het oorspronkelijk verslag van de PSA, met voorstel tot onontvankelijkheid, blijft behouden.*

...

De verwerende partij verklaart het beroep op 30 maart 2017 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

6. ONTVANKELIJKHEID

Het beroep van Stijn Verbist is niet ontvankelijk.

Een afschrift van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 18 november 2016.

De poststempel van de aangetekende brief van Stijn Verbist Met het beroepschrift is gedateerd op 16 februari 2017 en geldt als bewijs van verzending.

Art. 4.7.21 §2 van de VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, beroep kan instellen bij de deputatie.

Het beroep is laattijdig ingesteld:

- De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 18 november 2016.
- De poststempel van de aangetekende brief met het beroepschrift is gedateerd op 16 februari 2017 en geldt als bewijs van verzending. Het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 30 dagen.

Tijdens deze schriftelijke uiteenzetting worden de feiten volgens de aanvrager aangaande de aanplakking weergegeven. Zo worden volgende feiten aangehaald:

- Het attest dateert van een latere datum dan de datum waarop de verklaring op eer van de aanvrager door de gemeente Willebroek is ontvangen.
Dat het vermelde attest van de gemeente Willebroek werd afgeleverd enkel en alleen op basis van een verklaring op eer door de aanvrager wordt nergens aangetoond. Meer nog, het feit dat het attest van aanplakking dateert van 21 november 2016 en dat de verklaring op eer van de aanvrager slechts ontvangen is op 23 november 2016 getuigt hier zelfs van. Er kan door de beroepende partij dan ook geen enkel bewijs worden aangevoerd waaruit onomstotelijk bewezen is dat de gemeente zich enkel en alleen baseert op een verklaring op eer van de aanvrager.
- De vergunning werd niet aangeplakt aan de openbare weg aan de kant van de Merelstraat
De beroepende partij voert hier geen enkele bewijslast aan toe bv een vaststelling van een deurwaarder dat er op deze locatie geen bekendmaking werd aangehangen. Het attest vermeld wel dat 'de bekendmaking van de beslissing (..) op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen werd aangeplakt.' Door de bevoegde ambtenaar van de gemeente wordt er verklaard dat de vergunning wel degelijk werd aangeplakt op de noodzakelijke plaatsen, meer dan 1 plek dus.
- Het attest is geen bewijs dat de vergunningsbeslissing gedurende 30 dagen werd aangeplakt.
In alle redelijkheid moet geoordeeld worden dat een attest afgeleverd door de bevoegde overheid volgens de regels van goed bestuur worden afgeleverd. En dus dat de gemeentesecretaris (of haar gemachtigde) nagaat of de beslissing effectief dertig dagen heeft uitgehangen. Andermaal laat de beroepende partij bewijzen bij te brengen dat de aanplakking niet, of niet gedurende 30 dagen heeft uitgehangen. Het is niet aan de deputatie om eventuele schriftvervalsing door een gemeente na te gaan, hiervoor zijn andere rechtbanken bevoegd.
- Een attest van aanplakking louter op basis van een verklaring op eer van de aanvrager is niet voldoende.
Beroepende partij laat wederom na aan te tonen dat de gemeente zich enkel op deze verklaring heeft gebaseerd. De data van het attest tonen reeds aan dat dit zeker niet de enige basis is geweest waarop de gemeente zich heeft gebaseerd. De aangehaalde rechtspraak heeft bovendien betrekking op arresten waarbij een verklaring op eer het attest van aanplakking vormt, dit is in casu niet het geval.

Vervolgens worden er door de beroepende partij verschillende argumenten aangehaald waarom de vergunning niet zou verleend mogen worden. Deze argumenten zijn in casu echter niet meer van belang gelet op de laattijdigheid van het ingediende beroep en bijgevolg de onontvankelijkheid.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in het enig middel de schending aan van artikel 4.7.19, §2 en artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Motiveringswet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat er geen sprake is van een geldig geattesteerde aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO en de vervaltermijn van 30 dagen voor het indienen van het administratief beroep in de zin van artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet is beginnen te lopen, zodat de bestreden beslissing voormelde bepalingen, alsook de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

De verzoekende partijen voeren in het eerste middelonderdeel aan dat de verwerende partij zich voor het bepalen van het aanvangstijdstip van de administratieve beroepstermijn niet kan baseren op het attest van aanplakking van de gemeente van 21 november 2016 omdat het dateert van een eerdere datum dan van de datum waarop de verklaring op eer is ontvangen (van 23 november 2016, door de gemeente ontvangen op 24 november 2016). Het attest van de gemeente kan onmogelijk op de verklaring op eer en de bijgevoegde foto gebaseerd zijn. De verzoekende partijen stellen verder dat een attest van aanplakking op basis van een verklaring op eer onvoldoende is en verwijzen daarvoor naar rechtspraak van de Raad (RvVb/A/1516/1241 van 21 juni 2016) waarbij tevens een beslissing van de verwerende partij vernietigd werd en de administratieve beroepen na het vernietigingsarrest wel ontvankelijk werden verklaard (stukken 12 en 13 stukkenbundel verzoekende partijen). De verklaring op eer is bovendien anoniem vermits de ondergetekende niet eens wordt vermeld, zodat niet kan worden gesteld dat de gemeentesecretaris zich voldoende van zijn taak heeft gekweten. Het attest van aanplakking is volgens de verzoekende partijen zodoende helemaal nergens op gebaseerd. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partijen geheel onzorgvuldig dat het feit dat het attest van aanplakking dateert van 21 november 2016 en de verklaring op eer van de aanvrager slechts ontvangen is op 23 november 2016 er zelfs van getuigt dat het attest niet alleen op basis van de verklaring op eer van de aanvrager is afgeleverd, wat een loutere bewering is die volgens de verzoekende partijen niet wordt gedragen door motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

In het tweede middelonderdeel argumenteren de verzoekende partijen dat het attest van aanplakking van de gemeente van 21 november 2016 niet attesteert dat de mededeling dat de vergunning werd verleend gedurende 30 dagen heeft aangehangen. Het attest van aanplakking

van 21 november 2016 zou daaromtrent verklaren dat de vergunningsbeslissing “*op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen werd aangeplakt op 18-11-2016*”. Het attest stelt zodoende enkel de begindatum van aanplakking vast en niet het einde. In het arrest van 21 juni 2016 (RvVb/A/1516/1241) werd gesteld dat een verklaring op eer van de aanvrager alleszins niet kan worden gelijkgesteld met een attest van de gemeentelijke overheid waarin wordt verklaard dat een mededeling van de vergunningsbeslissing is aangeplakt gedurende 30 dagen. De bijgevoegde foto's zijn bovendien geen bewijs van de datum van aanplakking, noch van een aanplakking gedurende 30 dagen.

De verzoekende partijen betogen in het derde middelonderdeel dat de aanplakking van de vergunningsbeslissing van 21 oktober 2016 niet is geschied langs alle openbare wegen waaraan de percelen van de vergunningsaanvraag palen. De mededeling dat een vergunning werd verleend is hoogstens enkel aangeplakt ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167, zijnde de verst mogelijk verwijderde plaats van de woning van de verzoekende partijen, terwijl de aanplakking tevens diende te gebeuren naast hun woning in de Merelstraat. De aanplakking ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167 kan niet volstaan nu de percelen aan die steenweg waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft niet aanpalend zijn en er minstens vijf andere panden met een andere bestemming tussen gelegen zijn. Het kan volgens de verzoekende partijen niet dat zij moeten weten dat als zij voorbij nummer 167 lopen, de eigenaar van dat pand ook eigenaar is van de nummers 155, 169 en 171. De verwerende partij zou een gelijkaardig laattijdig administratief beroep recent wel ontvankelijk hebben gevonden omdat de aanplakking niet was gebeurd in de straat van de verzoekende partijen terwijl dat wel behoorde. De Raad zou in een arrest van 28 juni 2016 (RvVb/A/1516/1278) hebben geoordeeld dat de vergunningsaanvraag betrekking heeft op twee straten en die mededeling zichtbaar moet zijn vanaf de openbare weg, zodat het maar de vraag is of een aanplakking aan één van deze straten voldoende is om te spreken van een rechtsgeldige aanplakking. De verzoekende partijen verwijzen verder naar overige rechtspraak van de Raad (RvVb/A/2012/0379 en RvVb/A/1516/0546). Bovendien hebben de verzoekende partijen de vermeende aanplakking aan de Dendermondsesteenweg 167 niet waargenomen en was die in elk geval niet zichtbaar vanaf de openbare weg, en hebben zij pas kennis gekregen van die aanplakking naar aanleiding van het stellen van een openbaarheidsvraag aan de gemeente op 3 februari 2017. Aanplakkingen aan de Dendermondsesteenweg 155 en de Merelstraat geschieden helemaal niet. Vele buurtbewoners verklaren dat er op geen enkel moment een aanplakking is geweest aan de Dendermondsesteenweg 155 en de Merelstraat. De verklaring op eer bevestigt bovendien dat de aanplakking gebeurde aan de Dendermondsesteenweg 167. De bijgevoegde foto duidt er overigens ook alleen maar op dat de vergunning ter hoogte van nummer 167 werd aangeplakt en geen andere foto's werden bijgevoegd. Uit het proces-verbaal van vaststelling van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder Ines Heylen van 9 februari 2017 blijkt dat de deuren op de andere nummers er geheel anders uitzien. De plaats waar de vergunningsaanvraag werd aangeplakt is niet gelegen aan de openbare weg en is zelfs niet zichtbaar vanaf de openbare weg, omdat er naar schatting minstens 15 meter gelegen is tussen de plaats van aanplakking en het voetpad. De verzoekende partijen hebben de gemeente Willebroek per e-mail van 18 april 2016 en 16 januari 2017 gewezen op het vermoeden dat de vergunningsaanvrager zijn aanplakkingsplicht niet behoorlijk zou zijn nagekomen, desalniettemin heeft de gemeente Willebroek het attest van aanplakking toch afgeleverd.

2.

De tussenkomenende partij antwoordt wat het eerste middelonderdeel betreft dat het niet aan de Raad toekomt om zelf na te gaan of het administratief beroep tijdig werd ingesteld en zich in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan. Het attest van aanplakking van 21 oktober 2016 bevestigt dat de bekendmaking van de beslissing op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen werd aangeplakt op 18 november 2016. Indien de verzoekende partijen de regelmatigheid van de aanplakking betwisten, dragen zij daartoe de bewijslast. De loutere

bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat dan ook niet. De verzoekende partijen hebben zich voor de verwerende partij ertoe vergenoegd te stellen dat het attest van aanplakking dateert van 21 november 2016 en dus vóór de datum van ontvangst van de verklaring op eer, zodat er aan dat attest geen bewijswaarde kan toegekend worden. De verzoekende partijen gaan ervan uit dat het attest zou zijn gebaseerd op de verklaring op eer, zonder nog maar een begin van bewijs voor te leggen. Uit de briefwisseling die op 29 maart 2017 door de gemeente Willebroek aan de raadslieden van de verzoekende partijen werd gericht, blijkt dat de gemeente bij het opstellen van het attest van aanplakking reeds beschikte over een e-mail van 19 november 2016 met foto betreffende de aanplakking van de bekendmaking van de vergunning (stuk 4 schriftelijke uiteenzetting). De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde heeft op grond van artikel 4.7.19, §2 VCRO ook een eigen onderzoeksplicht zodat niet gewacht hoeft te worden op de ontvangst van de verklaring op eer of andere door de aanvrager overgemaakte gegevens. Uit de door de tussenkomende partij bijgebrachte getuigenverklaringen blijkt dat er weldegelijk op 18 november 2016 werd overgegaan tot de bekendmaking van de vergunningsbeslissing. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, heeft betrekking op de situatie waarbij uit de bewoordingen van het attest van aanplakking duidelijk blijkt dat dit attest werd opgemaakt op basis van de verklaring op eer van de aanvrager, wat in het attest in kwestie uitdrukkelijk niet gesteld wordt. De verzoekende partijen geven met het eerste onderdeel dan ook een uitlegging aan de stukken die daarmee strijdig is. De verwerende partij heeft dan ook terecht beslist dat de bewijswaarde van het attest van aanplakking niet in het gedrang is gekomen nu het tegendeel door de verzoekende partijen niet is aangetoond. Als de verzoekende partijen stellen dat het attest van aanplakking door valsheid is aangetast, dan kwam het hen toe de valsheid daarvan aan te tonen, wat in voorkomend geval ook kon door middel van een procedure tot betichting van valsheid voor de burgerlijke rechter of door het indienen van een strafklacht voor de strafrechtmachten, wat de verzoekende partijen hebben nagelaten te doen.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, antwoordt de tussenkomende partij dat om van een geldig attest van aanplakking te kunnen spreken, in de eerste plaats vereist is dat de datum van de aanplakking, en meer in het bijzonder de eerste dag van de aanplakking van het attest wordt vermeld (RvVb/A/1617/0199). Het attest van aanplakking gebeurde op 18 november 2016, zodat de verzoekende partijen ten onrechte stellen dat het attest van aanplakking ongeldig zou zijn nu geen enkele decretale of reglementaire bepaling voorschrijft dat het attest van aanplakking ook de duur van de aanplakking moet vermelden. De verzoekende partijen laten overigens na te bewijzen dat de aanplakking niet gedurende 30 dagen ononderbroken aanwezig zou zijn gebleven.

De tussenkomende partij stelt wat het derde middelonderdeel betreft dat de aanvraag betrekking heeft op een terrein gelegen te Dendermondsesteenweg 167, 171, 155 en 169 en de mededeling goed zichtbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt ter hoogte van het terrein gelegen aan de Dendermondsesteenweg. Dat is wat het door de gemeente Willebroek verstrekte attest bevestigt en tevens wat diverse getuigenverklaringen die de tussenkomende partij (stuk 5) bijbrengt, bevestigen. Gelet op het feit dat de Vlaamse regering geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen, kan dan ook enkel rekening worden gehouden met de tekst van artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO op grond waarvan de aanplakking dient te gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. Het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over de aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, heeft dan ook geen betrekking op de aanplakking van de vergunningsbeslissing maar wel op het openbaar onderzoek dat aan de vergunningsaanvraag kan voorafgaan. Hetzelfde geldt voor het arrest van 2 februari 2016 van de Raad dat de verzoekende partijen citeren. De Raad heeft dan ook reeds uitdrukkelijk geoordeeld dat de stelling volgens dewelke de voorwaarden waaraan een aanplakking in het kader van het openbaar onderzoek moet voldoen, ook moeten worden nageleefd in het kader van de aanplakking

van de vergunningsaanvraag, faalt in rechte (RvVb/A/2012/0379, 26 september 2012). In het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 28 juni 2016 betrof de plaats waarop de vergunningsaanvraag volgens de vergunning betrekking had evenwel duidelijk twee verschillende straten en bevestigde het attest van aanplakking dat de aanplakking slechts geschiedde aan één van openbare wegen. In dit geval heeft de bouwplaats enkel en alleen betrekking op de Dendermondsesteenweg. Ook uit de plannen van de vergunningsaanvraag blijkt dat de percelen waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, allen palen aan de Dendermondsesteenweg. Eén perceel paalt niet enkel aan de Dendermondsesteenweg maar tevens aan de Nachtegaalstraat, het is even verderop dat de verzoekende partijen woonachtig zijn in de woning aan de Merelstraat. Aan de plaats waar de verzoekende partijen woonachtig zijn is echter geen enkel juridisch gevolg verbonden wat de aanplakking van de vergunningsbeslissing betreft. De bewijslast omtrent de regelmatigheid van de aanplakking ligt bij de verzoekende partijen. De door de verzoekende partijen aan hun stukkenbundel gevoegde verklaring op eer is niet inclusief foto, die foto werd gevoegd bij de e-mail van 19 november 2016. Aan de hand van het door henzelf samengestelde stuk 4, dat niet voorkomt in het administratief dossier, weerleggen de verzoekende partijen geenszins hetgeen wordt geattesteerd in het attest van aanplakking, met name dat de bekendmaking van de beslissing op de daarvoor voorziene goed zichtbare plaatsen werd aangeplakt. Hetzelfde stuk 4 werd door de verzoekende partijen in hun beroepschrift voor de verwerende partij gevoegd als stuk 3. Het enige wat de verzoekende partijen met het bijgevoegde proces-verbaal van 2 februari 2017 aantonen is dat de plaats waarvan in dat proces-verbaal van vaststelling foto's zijn genomen, niet de plaats zou zijn waarvan per e-mail van 19 november 2016 door de architect van de aanvrager een foto werd overgemaakt aan de gemeente Willebroek. De door het attest van aanplakking gedane vaststelling dat de bekendmaking geschiedde op 18 november 2016 wordt daar dan ook niet mee tegengesproken. Wat betreft het al dan niet aantekenen van het administratief beroep komt het niet toe aan de Raad om zelf na te gaan of de aanplakking is gebeurd op de daarvoor voorziene goed zichtbare plaats. De verwerende partij kon op basis van de beschikbare gegevens op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat de aanplakking regelmatig was gebeurd. De diverse verklaringen op eer die door de verzoekende partijen worden bijgebracht dateren dan ook allemaal van na het bestreden besluit, zodat de verwerende partij met deze getuigenverklaringen onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van haar besluit – voor zover de inhoud van deze verklaringen al enige relevantie zou hebben bij de beoordeling van de regelmatigheid van de aanplakking.

3.

De verzoekende partijen voegen wat het eerste middelonderdeel betreft nog toe dat de tussenkomende partij behoudens de aangetekende brief van de gemeente Willebroek van 29 maart 2017 en bijlagen, niet verwijst naar andere stukken uit het administratief dossier. Voormeld schrijven kan echter geenszins bewijzen dat de aanplakking geldig is geschied. Bij voormeld schrijven werd een e-mail van 19 november 2016 met foto gevoegd, zonder tekst en niet ondertekend. De e-mail dateert van 19 november 2016 en bewijst niet dat de foto op 18 november 2016 werd genomen. Dat het om een doorgestuurd bericht van 18 november gaat, bewijst niet dat de foto op die dag werd genomen. Er is geen enkel bewijs dat de bijlage met de e-mail van 18 november 2016 werd verzonden. De foto is verder zo onduidelijk dat niet kan worden opgemaakt dat het aangeplakte papier weldegelijk de vergunning betreft. Eén foto heeft noodzakelijk betrekking op één plaats of adres, waarvan het attest van aanplakking vermeldt dat de vergunning werd aangeplakt *“op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen”*. In haar e-mail van 20 juni 2017 schreef de gemeente Willebroek dat *“de gemeente heeft geoordeeld dat er geen attest van aanplakking kan worden afgeleverd omwille dat de aanplakking onvoldoende zichtbaar was vanaf het openbaar domein. De aanvrager is hierover in kennis gesteld. Het bekendmakingsformulier zal gedurende een (nieuwe) periode van 30 dagen worden aangeplakt ter hoogte van de rooilijn op drie plaatsen uit te hangen. Meer specifiek bij elk van de handelspanden (twee) en de laatste op de plaats van de nieuw te voorziene toegang (Merelstraat/Nachtegalstraat).”* De gemeente was

naar aanleiding van de aanplakking van de bestreden beslissing dus van mening dat de aanplakking op meerdere plaatsen aan de Dendermondsesteenweg en Merelstraat moet geschieden. Het zijn niet de verzoekende partijen maar wel de verwerende en de tussenkomende partij zelf die een uitlegging geven aan het administratief dossier die daarmee strijdig is. Minstens moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet de motieven vermeldt waarop de verwerende partij haar beoordeling baseert en dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt of de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde zijn onderzoeksplicht is nagekomen. De verzoekende partijen verwijzen naar het vroegere decreet ruimtelijke ordening waarbij de beroepstermijn voor derdebelanghebbenden een aanvang nam vanaf de overschrijving van de vergunningsbeslissing in het vergunningenregister. Met het oog op rechtsbescherming is een regelmatige aanplakking van essentieel belang voor derden, zodat zij hun rechten kunnen vrijwaren. Het is de gemeente die over de aanplakking dient te waken. Die taak bestaat erin dat de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde zich ervan moet vergewissen dat de begunstigde van de verleende vergunning effectief tot aanplakking is overgegaan. In de parlementaire voorbereiding wordt benadrukt dat het wenselijk is dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt georganiseerd. Uit niets blijkt dat de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde effectief deze controletaak heeft uitgeoefend. De loutere stellingname van de verwerende partij strookt helemaal niet met de praktijk waarin heel wat steden en gemeenten niet ter plaatse gaan om de daadwerkelijke aanplakking vast te stellen en te controleren, wegens gebrek aan personeel en een te grote administratieve werklast. Die praktijk is algemeen bekend, zodat sommige gemeenten zelf overgaan tot aanplakking, dan wel die controle uitbesteden aan bpost. In de wetenschap dat heel wat steden en gemeenten niet ter plaatse gaan, dringt zich een des te zorgvuldigere houding op aan de verwerende partij om te onderzoeken of de gemeente haar controletaak heeft uitgevoerd, hetzij door zelf ter plaatse te gaan, hetzij door een beroep te doen op externen. De getuigenverklaringen die de tussenkomende partij bijbrengt, maken geen onderdeel uit van het administratief dossier maar werden pas veel later, meer dan drie maanden na het zogenaamde begin van de aanplakking en na het administratief beroep, op verzoek van de tussenkomende partij opgesteld. Verklaringen van derden, die door de aanvrager zelf worden voorgebracht, kunnen niet als bewijs van aanplakking worden aanvaard, gezien deze betwist worden door de verzoekende partijen. Het gaat om bewoners van verschillende huisnummers van de Dendermondsesteenweg, doch geen enkele van de Merelstraat. De huisnummers sluiten verder niet aan, alsook blijkt uit de verklaringen geenszins dat de vergunning op alle noodzakelijke plaatsen werd aangeplakt. De stelling dat *“de vergunning wel degelijk werd aangeplakt op de noodzakelijke plaatsen, meer dan 1 plek dus”* strookt niet met de stukken van het administratief dossier. Mocht de tussenkomende partij er *per impossibele* toch in slagen aannemelijk te maken dat het attest wel op correcte gegevens steunt, kan dat geen afbreuk doen aan de gegrondheid van het eerste middelonderdeel aangezien een motivering *post factum* niet geldig is. De bestreden beslissing is minstens onredelijk omdat ze tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen het slachtoffer zijn van het slecht functioneren van het gemeentelijk toezicht.

Wat het tweede en derde middelonderdeel betreft betogen de verzoekende partijen dat het standpunt van de tussenkomende partij dat de aanplakking correct gebeurde aan de Dendermondsesteenweg en geen aanplakking diende te gebeuren ter hoogte van de Merelstraat, feitelijk en juridisch onjuist is. De tussenkomende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat de plaats waarop haar vergunningsbeslissing betrekking heeft, niet ter hoogte van de Merelstraat zou grenzen. De ontsluiting van de parking gebeurt via de Merelstraat, vlak naast de woning van de verzoekende partijen, en heeft bovendien een openbaar karakter. De verzoekende partijen verwijzen naar de signalisatie van de parking. De interpretatie van de tussenkomende partij wordt ook tegengesproken door de gemeente Willebroek zelf in haar e-mail van 20 juni 2017. Het standpunt van de tussenkomende partij is verder juridisch onjuist omdat het volledig in strijd is met de finaliteit van de decretale aanplakkingsplicht. Mocht een onzichtbare aanplakking op één plaats volstaan, dan zou elke vergunningsaanvrager de bekendmaking van zijn vergunning verborgen

kunnen houden. De tussenkomende partij geeft volgens de verzoekende partijen aan het arrest van 26 september 2012 (RvVb/A/2012/0379) een draagwijdte die het niet heeft. In het arrest gebeurde de aanplakking aan een buurtweg en meenden de verzoekende partijen dat een buurtweg geen openbare weg is. De rechtspraak van het arrest RvVb/A/1516/1278 van 28 juni 2016 is wel degelijk relevant voor de voorliggende casus. Het is niet omdat artikel 4.7.19, §2 VCRO niet uitdrukkelijk vermeldt dat indien een goed aan verschillende openbare wegen paalt de aanplakking aan elk van die openbare wegen dient te geschieden, het niet de bedoeling is van de decreetgever de aanplakingsverplichting van artikel 4.7.19, §2 VCRO dusdanig te interpreteren. De tussenkomende partij ontkent overigens niet dat de aanplakking niet aan de Merelstraat is geschied. Het is ook duidelijk dat de aanplakking, voor zover ze al op één plaats zou zijn geschied, niet zichtbaar en leesbaar was vanop de openbare weg. Gelet daarop konden de verzoekende partijen zelfs niet op de hoogte zijn van het begin van de aanplakking. Hoe konden zij dan weten dat, en tot wanneer, zij de aanplakking moesten controleren? In ieder geval is gebleken dat de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde zich niet zorgvuldig van zijn controleverplichting heeft gekweten. Er is geen enkel stuk dat aantoonst dat de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde op ook maar één moment vanaf het zogenaamde begin van de aanplakking tot het einde ervan is gaan controleren. Uit de tegenstrijdigheid tussen enerzijds het attest van aanplakking en de bestreden beslissing, die vermelden dat de bekendmaking op meer dan één plaats werd aangeplakt, en anderzijds de stukken die door de tussenkomende partij worden voorgebracht om een geldige attestering aan te tonen, doch waaruit blijkt dat de bekendmaking slechts op één (onzichtbare) plaats werd aangeplakt, volgt dat de gemeente haar controletaak niet heeft uitgeoefend.

Indien artikel 4.7.19, §2 VCRO zo moet worden geïnterpreteerd dat, indien het goed aan verschillende openbare wegen grenst, de bekendmaking niet aan elk van de openbare wegen moet worden aangeplakt, maar dat het volstaat dat de bekendmaking slechts op één plaats aan één van de openbare wegen wordt aangeplakt, verzoeken de verzoekende partijen volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schenden de artikelen 4.7.19, §2 en 4.7.23, §4 VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zolang de Vlaamse regering zowel naar inhoud als naar de vorm geen aanvullende vereiste heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voorzien?”

De verzoekende partijen verwijzen in dat verband naar artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken dat voorziet dat de bekendmaking voor vergunningsaanvragen aangeplakt dient te worden waar het betrokken goed paalt aan de openbare weg, of indien het goed aan verschillende openbare wegen paalt, aan meerdere openbare wegen. Bij de aanplakking van de mededeling van de vergunning heeft de Vlaamse regering echter geen aanvullende vereiste voorzien, zodat er een onderscheid is met de toestand bij de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning en er voor dit verschil geen redelijke verantwoording bestaat. Dezelfde graad van bescherming om zijn rechten te laten gelden, of het nu als bezwaar is in het kader van het openbaar onderzoek, dan wel als administratief beroep of als verzoek tot schorsing of vernietiging, is vereist voor de drie aanplakkingen.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd:

“§ 2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op

de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Artikel 4.7.21, §3, 2° VCRO bepaalt dat het administratief beroep bij de verwerende partij op straffe van onontvankelijkheid wordt ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die voor wat het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende betreft ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking.

De in artikel 4.7.19, §2 VCRO vermelde termijn is een vervaltermijn. Deze bepaling en de wijze waarop de beroepstermijn begint te lopen (de dag na deze van de aanplakking) moeten strikt worden geïnterpreteerd. Temeer daar de keuze voor een aanplakking als start voor de berekening van de beroepstermijn voor derde-belanghebbenden ingegeven is door het principe om zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen aan de aanvrager (arrest GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011).

Wanneer een verzoekende partij als derde-belanghebbende de (regelmatige) aanplakking betwist, en daarmee dus ook de startdatum van haar beroepstermijn, draagt zij in beginsel de bewijslast.

Zij moet aantonen, dan wel aannemelijk maken, dat de aanplakking door de aanvrager niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. Zij moet daarbij concrete elementen aanvoeren die wijzen op het ontbreken van een (regelmatige) aanplakking of die wijzen op een onregelmatig attest van aanplakking. De loutere bewering dat er geen sprake was van een (regelmatige) aanplakking volstaat niet (cfr. *mutatis mutandis* bij het instellen van een administratief beroep: Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/1, p. 188, nr. 577).

Sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) kan niet ernstig meer worden betwist dat de beroepstermijn ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking. Bovendien wordt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van een vergunningsbeslissing.

Het attest van aanplakking vormt een belangrijk bewijsmiddel om de datum van aanplakking aan te tonen, maar deze datum kan desgevallend ook worden aangetoond, dan wel worden betwist, met andere bewijsmiddelen die moeten worden geëvalueerd.

Er kan enkel rekening gehouden worden met de vereisten inzake de aanplakking zoals voorzien in artikel 4.7.19, §2 VCRO. De Vlaamse regering heeft immers geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen. Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt enkel dat de aanplakking moet gebeuren “*op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking*” heeft.

2.

De verzoekende partijen voeren concreet aan dat (1) het attest van aanplakking van 21 november 2016 nergens op gebaseerd is nu het werd opgesteld voordat de verklaring op eer van de aanvrager bij de gemeente zou zijn toegekomen, (2) het attest van aanplakking verder niet attesteert dat de aanplakking er gedurende 30 dagen zou hebben uitgehangen en (3) uit geen enkel stuk blijkt dat de aanplakking geschiedde aan alle openbare wegen waaraan de aanvraag paalt, in het bijzonder niet aan de Merelstraat, en ook de mogelijke aanplakking aan de Dendermondsesteenweg 167 alleszins niet zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg zou hebben aangeplakt.

3.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing beschikte over (1) een attest van aanplakking van 21 november 2016 waarin geattesteerd werd dat de bekendmaking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 oktober 2016 *“op de daarvoor voorziene (goed zichtbare) plaatsen werd aangeplakt op 18-11-2016”*, (2) een verklaring op eer van de tussenkomende partij van 23 november 2017 waarin verklaard wordt dat de aanplakking op 18 november 2016 werd aangebracht ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167, (3) een doorgestuurde e-mail van 19 november 2016 van de architect aan de gemeente – vermoedelijk een doorgestuurd bericht van de tussenkomende partij van 18 november 2016 – met daaraan een foto gehecht, zichtbaar een A4-blad op een toegangsdeur, alsook de verklaring van het gemeentebestuur van 29 maart 2017 waarin gesteld wordt dat het attest van aanplakking niet enkel steunt op een verklaring op eer maar dat die verklaring louter bevestigt hetgeen werd geattesteerd, namelijk dat de bekendmaking werd uitgehangen op 18 november 2016.

Daarnaast beschikte de verwerende partij tevens over de briefwisseling, het beroepschrift en de weerlegging van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van de verzoekende partijen waarin de regelmatigheid van de aanplakking betwist wordt, daarin begrepen een proces-verbaal van 2 februari 2017 waarin onder meer het uitzicht van de deur waarop de aanplakking zou zijn geschied in beeld wordt gebracht.

In drie getuigenverklaringen van de tussenkomende partij – betwist door de verzoekende partijen – wordt gesteld dat de bekendmaking goed zichtbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt ter hoogte van het terrein aan de Dendermondsesteenweg vanaf 18 november 2016 gedurende minstens één maand,

De briefwisseling die de verzoekende partijen bijbrengen omtrent de regelmatigheid van de aanplakking van de bekendmaking van de bestreden beslissing van de verwerende partij zelf, betreffen evident stukken waarmee de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden.

De verzoekende partijen betwisten verder niet geen procedure tot valsheid in geschrifte voor enige burgerlijke- of strafrechtbank te hebben ingeleid.

3.1

In een eerste middelonderdeel stellen de verzoekende partijen in essentie dat de verwerende partij zich niet kon baseren op het attest van aanplakking van 21 november 2016, nu dit dateert van een eerdere datum dan de datum waarop de verklaring op eer door de gemeente Willebroek is ontvangen, met name op 24 november 2016.

De tussenkomende partij wijst er evenwel terecht op dat de gemeente bij het opstellen van het attest van aanplakking reeds beschikte over een e-mail van 19 november 2016 van de (architect

van de) tussenkomende partij met als bijlage een foto van de aangeplakte bekendmaking van de afgeleverde vergunning.

De verzoekende partijen kunnen dus niet worden bijgetreden wanneer zij beweren dat het attest van aanplakking nergens op gebaseerd is.

Ongeacht de discussie in hoeverre de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde (de regelmatigheid van) de aanplakking 'ter plaatse' heeft gecontroleerd, kon de gemachtigde van de gemeentesecretaris *in casu* ook aan de hand van de bij de e-mail gevoegde foto's verifiëren of de mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. Artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO verbindt geen concrete vormvereisten aan de plicht van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat (tijdig en regelmatig) tot aanplakking wordt overgegaan.

De Raad stelt op basis van het stukken van het administratief dossier vast dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft kunnen vaststellen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het attest van aanplakking enkel en alleen gebaseerd is op een verklaring op eer, eenvoudigweg omdat de gemeente nergens in het attest van aanplakking van 21 november 2016, maar evenmin in latere briefwisseling uitdrukkelijk aangeeft dat het attest van aanplakking slechts gebaseerd is op een verklaring op eer. Bijgevolg lijkt evenzeer mogelijk dat de gemeentesecretaris of zijn gevolmachtigde ter plaatse ging controleren. De verzoekende partijen bewijzen alvast het tegendeel niet. De verklaring op eer bevestigt bovendien dat aangeplakt werd ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167 op 18 november 2016, wat in lijn is met het attest van aanplakking en het e-mailbericht van de architect van de tussenkomende partij aan de gemeente dat een doorgestuurd bericht lijkt in te houden van 18 november 2016. De stelling van de verzoekende partijen dat het attest van 21 november 2016 nergens op gebaseerd is omdat de verklaring op eer pas door de gemeente zou zijn ontvangen op 24 november 2016, strookt aldus niet met de stukken van het administratief dossier. Ook de getuigenverklaringen van de tussenkomende partij wijzen overigens in die richting.

Het eerste middelonderdeel dient te worden verworpen.

3.2.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen op basis waarvan twijfel kan rijzen of de betreffende mededeling aan de Dendermondsesteenweg 167 gedurende een periode van dertig dagen duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt. Het proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder van 2 februari 2017, dat dateert van ruimschoots na het verstrijken van die dertigdagentermijn van aanplakking en ruimschoots na kennisname van de aanvang van de bouwwerken door de verzoekende partijen, kan dat geenszins bewijzen. Wat de zichtbaarheid en leesbaarheid van het attest van aanplakking ter hoogte van de Dendermondsesteenweg betreft, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het attest van aanplakking waarin geattesteerd wordt dat de aanplakking op goed zichtbare plaatsen is aangeplakt, alsook de eigen verklaring op eer van de aanvrager van 24 november 2016 waarin op eer verklaard wordt dat de mededeling gedurende 30 dagen vanaf 18 november 2016 op een goed zichtbare en leesbare plaats aan de Dendermondsesteenweg 167 is aangeplakt, niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partijen niet bewijzen dat de aanplakking ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167 niet, of niet gedurende 30 dagen, heeft uitgehangen en dat het niet aan de verwerende partij is om eventuele schriftvervalsing vanwege de gemeente/de tussenkomende partij te onderzoeken.

Het tweede middelonderdeel wordt verworpen.

3.3.

In een derde onderdeel stellen de verzoekende partijen in essentie dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de bekendmaking van de verleende vergunning op alle noodzakelijke plaatsen werd aangeplakt.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO gelezen in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist echter dat indien een vergunningsaanvraag paalt aan meerdere openbare wegen, deze derwijze wordt aangeplakt dat de finaliteit van de aanplakking kan worden bereikt, met name dat alle omwonenden genoegzaam van de mededeling dat een vergunning werd verleend kennis kunnen nemen om desgevallend tijdig administratief beroep te kunnen instellen.

Wat “*de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft*” betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen *in casu* voldoende aannemelijk maken dat de ontsluiting van de parking niet slechts via de Dendermondsesteenweg zal geschieden, maar dat de parking tevens grenst aan de Nachtegaalstraat, die ter plaatse onmiddellijk aansluit op de Merelstraat, alsook dat tussen de Dendermondsesteenweg 167 en 155 (hoek met de Nachtegaalstraat) nog meerdere andere percelen gelegen zijn die niet het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaken.

In dit geval dient de verwerende partij in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel concreet te onderzoeken of de aanplakking ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167 wel het beoogde resultaat van een aanplakking heeft kunnen bereiken, met name of geïnteresseerde omwonenden op afdoende wijze kennis hebben kunnen krijgen van de bekendmaking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 oktober 2016 om beroep bij de verwerende partij te kunnen instellen, met andere woorden of van de verzoekende partijen redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij uit een aanplakking bestaande uit een A4-pagina op enige afstand van de weg ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167 hadden moeten kunnen afleiden dat de aanplakking tevens de bekendmaking inhield van een stedenbouwkundige vergunning voor werken die zich onmiddellijk naast hun perceel situeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen enerzijds het attest van aanplakking van de gevolmachtigde van de gemeente, waarin geattesteerd wordt dat de bekendmaking sinds 18 november 2016 goed leesbaar vanaf de openbare weg wordt aangebracht, “*op de noodzakelijke plaatsen*”, niet openlijk van valsheid in geschrifte betichten. Met de verzoekende partijen moet de Raad anderzijds vaststellen dat uit het attest van aanplakking en latere verklaringen van de gemeente, alsook uit de verklaring op eer en het e-mailbericht van 19 november 2016, niet blijkt dat op meer dan één plaats, met name elders dan ter hoogte van de Dendermondsesteenweg 167, werd aangeplakt. Ook de tussenkomende partij blijft in gebreke te bewijzen dat de aanplakking ook ter hoogte van de Nachtegaalstraat of de Dendermondsesteenweg 155, zou zijn aangeplakt. De Raad merkt in dat verband op dat geen openbaar onderzoek geschiedde en minstens de eerste verzoekende partij ervan getuigt voldoende interesse te hebben getoond in de vergunningsprocedure, alsook vrij onmiddellijk na de start van werken de gemeente om bijkomende informatie heeft verzocht en zodoende diligent heeft gehandeld, zodat blijkt dat de gedane aanplakking aan de Dendermondsesteenweg 167 voor de eerste verzoekende partij niet het beoogde resultaat heeft kunnen bereiken, met name dat de eerste verzoekende partij op afdoende wijze kennis kon krijgen van de bekendmaking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 oktober 2016.

In dit specifieke geval kon de verwerende partij zich niet vergenoegen louter te verwijzen naar het attest van aanplakking dat attesteert dat werd aangeplakt op meerdere plaatsen, terwijl dat eerder een standaardformulering lijkt te betreffen die niet door de overige stukken van het dossier wordt

gestaafd, temeer daar de verwerende partij niet schijnt te betwisten dat de aanplakking ook ter hoogte van de Merelstraat diende te worden uitgehangen.

Het derde middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. KOSTEN

1.

De verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, die ten laste van de verwerende partij komt.

2.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

3.

Aangezien de verzoekende partijen in het gelijk worden gesteld, is er grond om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen en valt deze rechtsplegingsvergoeding samen met het rolrecht ten laste van de verwerende partij als ten gronde in het ongelijk gestelde partij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv IMMOBILIERE BRICO is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 30 maart 2017, waarbij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek van 21 oktober 2016 waarbij aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend onder voorwaarden voor het verbouwen van twee handelspanden en het inrichten van een achtergelegen site met wegenis en parkeerplaatsen op de percelen gelegen te 2830 Willebroek, Dendermondsesteenweg 167, 171, 155 en 169, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie C, nummers 15C3 en 17H, onontvankelijk werd verklaard.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partijen, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomen de partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 26 maart 2019 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Yannick DEGREEF

Pieter Jan VERVOORT